

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący nieskorzystania ze swobody uznania

Skarżąca podnosi między innymi w tym kontekście, że unijny system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych nie wyklucza w odniesieniu do trzeciego okresu handlu (2013-2020) przydziałów w przypadkach wystąpienia szczególnych okoliczności i nie zwalnia Komisji przy jej decyzjach od uwzględniania praw podstawowych przedsiębiorstw oraz zasady proporcjonalności. Komisja to przeoczyła i tym samym w nieodpowiedni sposób zastosowała swobodne uznanie przyznane jej przez prawo unijne.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącej

Skarżąca podnosi w tym miejscu, że odmowa przydziału w odpowiedniej wysokości, o który wystąpiły właściwe władze krajowe narusza prawa podstawowe skarżącej wynikające z art. 17 i 18 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jak również zasadę proporcjonalności. Spodziewany przez skarżącą niedobór uprawnień do emisji prowadzi po jej stronie do ewidentnych nieproporcjonalnych trudności niezamierzonych przez dyrektywę 2003/87/WE. Stworzenie sytuacji przedstawiającej zagrożenie dla istnienia, jak w przypadku skarżącej, nie jest ani odpowiednie z punktu widzenia realizacji celów dyrektywy, ani konieczne czy proporcjonalne.

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32).

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2013 r. — Arctic Paper Mochenwangen przeciwko Komisji

(Sprawa T-634/13)

(2014/C 31/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Arctic Paper Mochenwangen GmbH (Wolpertswende, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Kobes)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2013/448/Unii Europejskiej z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady [C(2013) 5666, Dz.U. L 240, s. 27] w zakresie, w jakim odmawia ujęcia instalacji o numerze DE000000000000563 wymienionej w lit. A załącznika I do przedłożonego Komisji zgodnie z art. 11 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE przez Niemcy wykazu instalacji objętych dyrektywą 2003/87/WE oraz odpowiednich tymczasowych rocznych ilości uprawnień do emisji, które powinny być przydzielone bezpłatnie tym instalacjom;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zasadniczo, co następuje:

— Zaskarżona decyzja narusza w zakresie, w jakim podważa ją skarżąca, dyrektywę 2003/87/WE i decyzję 2011/278/UE (²). Ponadto decyzja ta jest niezgodna z zasadą proporcjonalności i Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej.

— Decyzja 2011/278/EU nie stoi na przeszkodzie dodatkowemu tymczasowemu przydziałowi bezpłatnych uprawnień jako kompensaty z tytułu szczególnych trudności. W każdym razie gwarancje karty praw podstawowych, w szczególności podstawowe prawa swobody przedsiębiorczości i własności, oraz zasada proporcjonalności wymagają specjalnego przydziału w przypadku szczególnych trudności jako kompensaty z tytułu nadmiernych obciążeń w wyniku handlu uprawnieniami.

— W końcu skarżąca zarzuca naruszenie wymogów dobrej administracji zgodnie z art. 41 karty praw podstawowych. Przed podjęciem decyzji nie udzielono skarżącej możliwości zajęcia stanowiska.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32).

(²) Decyzja Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [notyfikowana jako dokument nr C(2011) 2772] (Dz.U. L 130, s. 1).